

Phần 31

Ben đẩy chiếc xe chở đồ xuống khu hàng tạp hoá trong lúc Charlotte chọn cần tây. Người bán hàng rong đặt những bó củ ra phía trước.

“Em có muốn anh chọn ít chuối không?”. Ben hỏi.

“Anh nhất đi”. Theo Charlotte, chuối là loại quả rất tốt cho sức khỏe của những người ở độ tuổi của họ.

Ben lấy thêm một túi nhỏ đặt vào xe đẩy, ông là người rất dễ chịu và biết quan tâm tới phụ nữ. Clyde không phải mẫu người chồng thích đi mua sắm, còn Ben kiên nhẫn với những việc vặt vãnh hơn. Có vẻ như ông thích dành thời gian bên bà. Nếu bà có hẹn làm tóc, ông sẽ lái xe đưa bà đi, rồi đợi ở tiệm, hoặc tản bộ trong khu phố buôn bán. Sau từng ấy năm sống một mình, cảm giác được yêu thương và những cử chỉ lãng mạn có vẻ thật lạ lùng nhưng lại khiến Charlotte thật sự xúc động. Khi ở bên Ben bà cảm thấy... mình được trân trọng. Đúng, sự quan tâm của ông đã khiến bà phải thay đổi chút ít, vì bà đã quen với cuộc sống một mình trước đây. Charlotte từ từ đẩy chiếc xe về phía trước, quan sát Ben nói chuyện với người quản lý gian hàng.

“Charlotte!”

Nghe tiếng gọi tên mình, Charlotte quay ra tìm và thấy cậu con rể đang tiến về phía bà, miệng cười toe toét.

“Đừng nói là Olivia nhờ con mua đồ nhé”, Charlotte nói.

Jack lắc đầu cười. “Con tới mua vài thứ cô ấy nhất quyết không mua. Đã ai nghe nói đến một ngôi nhà mà không có khoai tây chiên và bánh quy chưa? Olivia nói nếu muốn ăn nhiều chất béo, con phải tự đi mua. Vì thế con tới đây”. Anh nhìn quanh như muốn đợi vợ bước vào để chỉ trích sự lựa chọn món ăn của mình. “Chắc mẹ không biết họ bán bắp rang bơ ở đâu đâu nhỉ?”

“Giá số năm”, Charlotte nói. “Chính mẹ cũng thích loại có nhiều bơ hơn”.

“Con cũng thế”, Jack lầm bầm. “Con không biết dạo này Olivia có chuyện gì nữa”.

“Con nói thế nghĩa là sao?”

“Ban đầu, cô ấy phản đối ăn ít chất béo. Được thôi, phải thừa nhận là con đã giảm được vài kí lô, nhưng từ khi lấy cô ấy, con thành ra thế này đây. Và điều tệ hại là, với cô ấy thế là tốt”.

Charlotte biết kế hoạch giảm cân cho Jack của con gái đã gây ra một vài cuộc tranh cãi giữa hai vợ chồng, nhưng rồi mọi chuyện cũng đã khá hơn. Vài tuần nay, không thấy Olivia phàn nàn gì với bà về chuyện cãi cọ giữa hai vợ chồng.

“Ra là có chuyện này với Ben thật”, anh nói thêm đầy giận dữ. “Thật lố bịch”.

Charlotte nhìn anh chăm chăm, bà nghĩ chắc chắn mình đã nghe nhầm.

“Có chuyện gì với Ben?”, bà hỏi. Ồn Chúa, Ben vẫn đang bận nói chuyện với người quản lý gian hàng.

Jack trông giống người vô tình sa chân vào đầm cá sấu. “Con lỡ lời thôi. Quên chuyện đó đi”.

“Chắc chắn mẹ không thể quên được”, Charlotte ném một bó cần tây vào trong xe. “Con nên cho mẹ biết mọi chuyện”.

“À...”. Jack đáp ứng. “Con...”. Cuối cùng, anh thở dài đầu hàng. “Olivia đang nhờ Roy kiểm tra lý lịch của ông Ben”, anh nói dứt khoát.

“Cái gì?”. Charlotte cảm thấy máu trong người chảy rần rật.

“Charlotte?”. Ben hỏi và bước đến bên bà. Ông nhìn Jack.

“Có chuyện gì à?”.

“Không có gì”, Charlotte nói vội và điểm thêm một nụ cười, bà biết đây là một người đàn ông đích thực ngay từ giây phút đầu họ gặp nhau. Giờ thì con gái của bà lại đi lén lút điều tra về người đàn ông bà yêu thương thế này đây. Rõ ràng Olivia không tin vào thông tin hay cảm nhận của bà về Ben. Bất cứ ai từng ở bên Ben sẽ biết ông là người lịch thiệp, dịu dàng và tuyệt vời nhất trên đời. Olivia đã gặp ông rất nhiều lần. Sao con bé lại có thể làm *chuyện này*? Tại sao? Con giận dữ biến thành nỗi đau. Charlotte chứa chan nước mắt.

“Mẹ... mẹ không thể tin Olivia lại làm chuyện như thế”, bà nói, cố giấu nỗi đau mà con gái đã gây ra cho mình. Bà sụt sịt quay đi.

Ngay lập tức Ben đến bên bà. Ông vòng tay qua người bà như để bảo vệ. “Có chuyện gì đang với em thế hả Charlotte?”

Lẽ ra Charlotte không nên làm thế, nhưng bà đã nói với ông trước khi kịp kìm lại. “Olivia đang cho người điều tra về anh. Em không biết tại sao con bé lại làm điều này, nhưng rõ ràng nó đã làm như thế. Jack vừa buột miệng nói ra...”.

Ben há hốc mồm tức giận. “Anh đảm bảo những thông tin còn lại mà Olivia tìm được ở anh sẽ chẳng có gì là quan trọng hay bí mật cả”.

“Đúng là éch chết tại miệng”, Jack lẩm bẩm, rồi quay sang bà Charlotte. “Không phải tất cả mọi chuyện là do Oliviai mẹ biết đấy”.

“Ý con là sao?”. Giờ thì bà Charlotte vô cùng giận dữ.

“Có lẽ con nên trả tiền cho món khoai tây chiên và đi về”, hiển nhiên là Jack không thoải mái và vẫn còn giấu bà bí mật nào đó.

“Chết tiệt!”

Ben mở to mắt. Charlotte không phải là kiểu phụ nữ thích sử dụng loại ngôn ngữ đó. Thực ra, lúc này bà đang rất sốc. Và bà chẳng thể làm gì khác ngoài chỉ thế. “Con hãy kể cho mẹ toàn bộ câu chuyện, *ngay lúc này*, Jack Griffin”.

Jack dồn trọng lượng cơ thể từ chân này sang chân khác. “Olivia sẽ giết con mất”.

“Tại sao? Nó đáng trách hơn con cơ mà”.

Jack nhún vai. “Mẹ không hiểu Olivia tương tợ như con đâu”.

“Nó là con gái mẹ, nếu không mẹ sẽ từ mặt nó sau chuyện này”. Charlotte khó lòng chấp nhận việc con gái bà đã làm. “Ai gây ra chuyện này?”. Bà rướn người về phía trước và nhìn cậu con rể với ánh mắt giận dữ. “Con hả Jack? Có đúng là con không?”

Jack lắc đầu, đưa tay lên ở tư thế đầu hàng.

“Không phải con. Là Will”.

Điều này thậm chí còn tệ hơn những gì bà có thể tưởng tượng. “Chắc hẳn con đang đùa mẹ”.

Jack nhìn Ben đầy vẻ xin lỗi.

Điều đó chỉ càng làm Charlotte tức giận hơn. “Sao nó dám làm thế”, bà lắp bắp.

“Charlotte”, Ben nhẹ nhàng nói. “Chúng ta hãy bình tĩnh nói về chuyện này”. Nhưng Charlotte không thể nguôi cơn giận. “Con bảo với con gái mẹ rằng mẹ yêu Ben Rhodes và mẹ có ý định lấy ông ấy”.

Jack cúi xuống, gật đầu như một đứa trẻ đang ăn năn hối lỗi.

“Mà thôi, mẹ sẽ tự nói với nó”.

Jack đưa ngón trỏ lên. “Khi nào mẹ nói chuyện với Olivia, con sẽ rất biết ơn nếu mẹ cho con vài phút báo trước cho cô ấy”. Ben cười lặng lẽ, nhưng Charlotte chẳng thấy chuyện này có gì buồn cười cả. “Vây cứ coi như mẹ đã báo trước cho con”.

Jack thực sự cảm thấy sợ hãi. Tuy nhiên, bà Charlotte không trách cậu con rể, vì việc này là do con gái bà gây ra. Không, bà biết chính xác ai sẽ phải chịu trách nhiệm cho... sự *xúc phạm* này.

Bất chấp sự phản đối của Ben, Charlotte bỏ ông lại với đồng tạt phẩm và bước về phía trụ sở toà án. Để đến được nơi làm việc của Olivia, bà phải đi qua ba toà nhà và trèo lên một con dốc, nhưng cơn giận dữ đã giúp Charlotte đi cả quãng đường đó mà không phải dùng chân, nghỉ. Tuy nhiên lúc đến nơi, bà thở hổn hển. Charlotte dựa lưng vào một chiếc cột tại trụ sở toà án và đặt tay lên ngực, nơi quả tim đang đập thành thịch, bà chậm chậm hít một hơi thật sâu. Vẻ mặt Charlotte chắc hẳn đã phản ánh đầy đủ và chính xác tâm trạng của bà lúc

này. Có lẽ cảm nhận được điều đó nên không một ai ngăn cản hay xen vào lúc bà nói. Sau màn kiểm tra an ninh bà băng qua sảnh đông nghịt, tới thẳng phòng xử án của con gái. Bà xô mạnh cửa. Căn phòng không một bóng người. Như thế càng tốt. Charlotte không muốn bất cứ ai chứng kiến cuộc va chạm này. Bà tới thẳng phòng làm việc của Olivia. Cánh cửa bằng gỗ gụ đang khép hờ, bà gõ một lần rồi lập tức mở ra mà không cần đợi sự cho phép.

Olivia đang ngồi ở bàn làm việc, chị ngược lên nhìn mẹ đầy lo âu. “Mẹ?”

“Sao con dám, Olivia Lockhart Griffin! Sao con dám!”. Những giọt nước mắt nóng hổi tuôn rơi trên gương mặt đau khổ và phẫn nộ của Charlotte.

Olivia đặt bút xuống, ra hiệu cho mẹ ngồi xuống ghế. Charlotte do dự, rồi cũng ngồi phịch xuống ghế dành cho khách. Bà rút chiếc khăn tay thêu ren giấu trong ống tay áo ra, và chấm nhẹ ở đuôi mắt. “Mẹ vô cùng xấu hổ khi những đứa con của mẹ lại làm một việc lén lút và dối trá như vậy. Sao con có thể làm thế với mẹ, và với Ben? Ông ấy đã làm gì con?”

Olivia thở dài. “Mẹ, con biết mẹ rất thất vọng”.

“Thất vọng ư? Con còn chẳng hiểu nổi một nửa cảm giác mà mẹ đang phải chịu đựng”.

Olivia đưa tay lên. “Con không trách mẹ. Con xin lỗi, nhưng con và Will cảm thấy hiện nay những người ở độ tuổi mẹ không cẩn thận trong các mối quan hệ một chút nào”.

“Con nghĩ mẹ không có khả năng đánh giá nhân cách một con người ư? Ben là người tốt, tử tế và... đáng kính trọng”.

“Con cũng muốn tin thế, nhưng ông ấy không có một ai thân thiết sống ở vùng này”.

“Không có một ai thân thiết ở vùng này?”. Charlotte nhắc lại. “Thế nghĩa là sao?”.

“Điều gì đã đưa ông ấy tới vịnh Cedar?”. Olivia chớp mắt như thể chị đang xấu hổ và lúng túng. “Will cảm thấy thế, và con cũng đồng ý với anh ấy là chúng con cần xác minh một số điều mà ông ta đã nói với mẹ”.

“Ví dụ?”.

“Ví dụ như ông ấy có đúng là người như ông ấy nói không?”.

“Đúng!”. Charlotte khẳng định.

“Lúc này thì con biết là thế, nhưng cho tới tận khi con nhờ Roy kiểm tra lịch của Ben, chúng ta mới chỉ nghe ông ấy nói rằng ông ấy là sĩ quan hải quân về hưu. Có vẻ như ông ấy... nói thật quá”.

Charlotte tiếp tục lấy khăn chấm nước mắt và sụt sịt như thể cơn giận dữ được thay thế bằng những giọt nước mắt. “Mẹ rất khó xử. Mẹ yêu Ben”.

“Ôi, mẹ...”.

“Con đừng *ôi, mẹ!* Mẹ đủ chín chắn để biết mình yêu ai và mẹ không muốn nghe con thuyết giảng. Tì vào cạnh bàn, bà nhắc chân bước ra ngoài. “Con hãy giữ những bài diễn thuyết cho buổi xử án của con”. Nói xong câu nói đầu đón đó, mặc dù so với sự xúc phạm bà vừa nhận được thì nó chẳng đáng kể gì - Charlotte ra khỏi phòng.

“Con xin mẹ đấy”.

Charlotte dừng lại trước cánh cửa đang đóng nhưng vẫn xoay lưng về phía con gái.

“Con xin lỗi”, Olivia thì thầm. “Mẹ nói đúng. Lẽ ra con không nên hành động như vậy”.

“Con có nghĩ đã quá muộn để xin lỗi rồi không?”.

“Vâng”. Olivia một lần nữa thở dài. “Con biết mẹ nghĩ gì về Ben”.

“Mẹ nghi ngờ những điều con đang nói, nhưng con cứ nói tiếp đi”. Bà quay mặt về phía Olivia cùng vẻ lãnh đạm. “Các con trai của ông ấy sẽ không bao giờ làm một việc tồi tệ là điều tra *mẹ* như các con”.

Olivia thốt ra những lời nhận xét.

“Ben là một người đồng hành, một người bạn tốt và...”.

Charlotte thấy buồn khi nghe con gái nói ra những điều vừa rồi. Bà lắc đầu, ngạc nhiên trước sự thiếu nhạy cảm của con gái. “Mẹ không thể tin là mẹ lại nghe được những lời này từ một người vừa mới kết hôn. Hãy nhìn mẹ, Olivia”, bà yêu cầu, “và hãy nghe rõ. Mẹ đang yêu. Lần đầu tiên kể từ khi bố con mất, mẹ mới thực sự cảm thấy mình đang sống. Mỗi sáng, mẹ thức dậy cùng tâm trạng vui vẻ vì mẹ biết chỉ một lúc nữa thôi, mẹ sẽ được ở bên Ben”.

Olivia nhắm mắt lại như thể đang tập trung suy nghĩ. “Mẹ, con hiểu điều mẹ đang nói. Chuyện của con với anh Jack cũng tương tự như chuyện của mẹ và ông Ben thôi”. Chị mở mắt ra, nhìn thẳng vào bà Charlotte.

“Con sẽ nghĩ gì nếu mẹ điều tra nó?”.

Olivia rướn người về phía trước, tì hai tay lên mặt bàn.

“Chẳng sao cả. Con yêu anh Jack, và anh ấy chẳng giấu con điều gì”.

“Con nghĩ Ben giấu mẹ?”.

“Có thể thế... Con không biết”.

“Thế bây giờ con có còn nghĩ thế nữa không?”.

Olivia gật đầu. “Tuần trước, Roy đã gửi cho con bản báo cáo. Con gửi bản sao cho Will và nói với anh ấy chúng ta có thể chắc chắn rằng Ben Rhodes không hề lừa dối chúng ta”.

Có tiếng gõ cửa. Olivia nhìn đồng hồ và nhú mày. “Mời vào”.

Trước sự ngạc nhiên của Charlotte, Ben mở cửa bước vào. Cả hai người phụ nữ nhìn ông chăm chăm, mặc dù chẳng ai biết phải nói gì. Về phần mình, Charlotte thấy xấu hổ. Bà muốn xin lỗi, muốn thay mặt các con xin Ben tha thứ, nhưng cổ họng bà nghẹn lại khi nhìn ông.

Olivia lấy lại được bình tĩnh trước. “Ông vào đi, ông Ben”, chị nói. “Cháu tin là đã xảy ra một sự hiểu nhầm nho nhỏ”.

“Con gọi chuyện này là *hiểu lầm nho nhỏ* sao?”. Charlotte khóc.

Olivia lặng lẽ nhìn mẹ. “Mời ông ngồi?”.

“Thật đáng tiếc”, Charlotte nói, đứng dậy và nắm lấy tay Ben, “mẹ và Ben phải đi rồi”.

“Charlotte”, Ben phản đối. “Anh nghĩ sẽ tốt hơn nếu chúng ta thẳng thắn nói về vấn đề này”.

“Cháu đồng ý”, Olivia nói. Chị hướng sang Ben. “Ông Ben. Nếu cháu có xúc phạm ông, thì cháu xin lỗi”.

“Nếu ư?”. Charlotte lắc đầu. Trước đây bà luôn tự hào về Olivia, con gái mình, một thâm phán. Cách đây từ lâu lắm rồi, chỉ duy nhất một lần bà muốn tống Olivia vào phòng mà không cho ăn tối.

“Olivia, ta yêu mẹ cháu”, Ben nói rõ ràng. “Ta biết cháu cũng yêu mẹ. Ta và mẹ cháu có nhiều điểm chung hơn những gì cháu nhận thấy”.

Olivia mỉm cười thăm dò. “Cháu thấy hai người rất hợp nhau”.

“Olivia, con không nghe thấy gì sao? Mẹ và Ben *yêu* nhau”.

Olivia nhìn chăm chăm bà Charlotte với vẻ ngạc nhiên.

“Theo ta, mẹ cháu đang cố nói với cháu”, Ben lên tiếng, “rằng ta đã cầu hôn Charlotte và mẹ cháu đã đồng ý”.

Olivia hết nhìn Charlotte lại nhìn Ben. “Ta đã xin phép cháu để được kết hôn với mẹ cháu chưa?”

“Không”, Charlotte vừa nói vừa nhìn Ben, “mẹ và Ben sẽ kết hôn cho dù con có đồng ý hay không”.

“Con hiểu rồi”, Olivia cố gắng kiềm chế cảm xúc trong mình. Chị ngồi sụp xuống chiếc ghế bọc da yêu thích và rõ ràng là chẳng còn gì để nói thêm nữa.